

писъ на Матица сръбска св. 205, стр. 909); другаде сжщиятъ нарича Иречека „неуморенъ изследвачъ на югославянското минало“ (св. 207, стр. 106) и „най-добриятъ познавачъ на миналото на Балканския полуостровъ“ (св. 214, 52). И Н. Ястребовъ го нарича „пръвъ познавачъ на историята на народитѣ и държавитѣ на Балканския полуостровъ, неуморенъ работникъ на полето на историческата география и етнография“ (Извѣстия на рус. акад. 1902, стр. 396 и сл.).

За една отъ последнитѣ работи на Иречека, въ която се разглежда населението на сръдновѣковнитѣ далматински градове, професоръ К. Крумбахеръ въ Мюнхенъ пише: „Трѣбва да се признае, че зная много малко научни работи, които на малко мѣсто да изнасятъ такова богатство отъ отдѣлни резултати и важни всеобщи познания и при това еднакво да се отличаватъ съ импониращо знание, далеченъ погледъ и духовито изследване. Предметътъ е много заплетенъ и за изследванието му се изискватъ условия, на които може би никой другъ живъ историкъ или филологъ не отговаря тъй, както Иречекъ. За таквава задача изследвачътъ трѣбва да знае не само латинската и гръцка, особно византийска литература съ тѣхния езикъ, ами и югославянскитѣ и романски езици и наречия, както и албански и новогръцки; той би трѣбвало да събере обширни и не лесно достъпни познания за късната стара и ранната сръдна история на югоизточна Европа; той би трѣбвало да бжде запознатъ съ всички въпроси на дипломатиката и съ правнитѣ, икономически, търговски и административни условия на земитѣ, които сж били подъ влиянието ту на латинския западъ, ту на гръцкославянския изтокъ, и за това представятъ твърде промѣнлива и не лесна за изложение картина. За късната римска, византийска и западна сръдна история, за етнографията, топографията и езикознанието на Балканския полуостровъ това е трудъ отъ много голѣмо значение; всѣки, който се занимава съ тѣзи предмети, може отъ него много работи да научи“ *Byzantinische Zeitschrift*, т. 11, 1901, стр. 262). — Професоръ Юлиусъ Юнгъ пише: „Можемъ да кажемъ, че авторътъ съ своята усърдна, четвъртъ вѣкъ последователно продължавана работа изново превзе една научна област. Всъжде се проявява сжщевременно ученостъ и здравъ разсѣдъкъ, тъй че съ довѣрие можемъ се остави на неговото рѣководене. Че за трудъ върху тѣзи земи познавачътъ на славянскитѣ езици и тѣхнитѣ литератури има преимущества, разбира се отъ само себе, ала необходима е била при туй и основна подготовка на полето на византийскитѣ студии, за да оперира всъжде добре. Колко нѣщо има особно за романиститѣ, всѣки може да познае отъ главитѣ отбелязани отъ насъ“. (*Gröbers Zeitschrift für romanische Philologie* 1903 стр. 248).